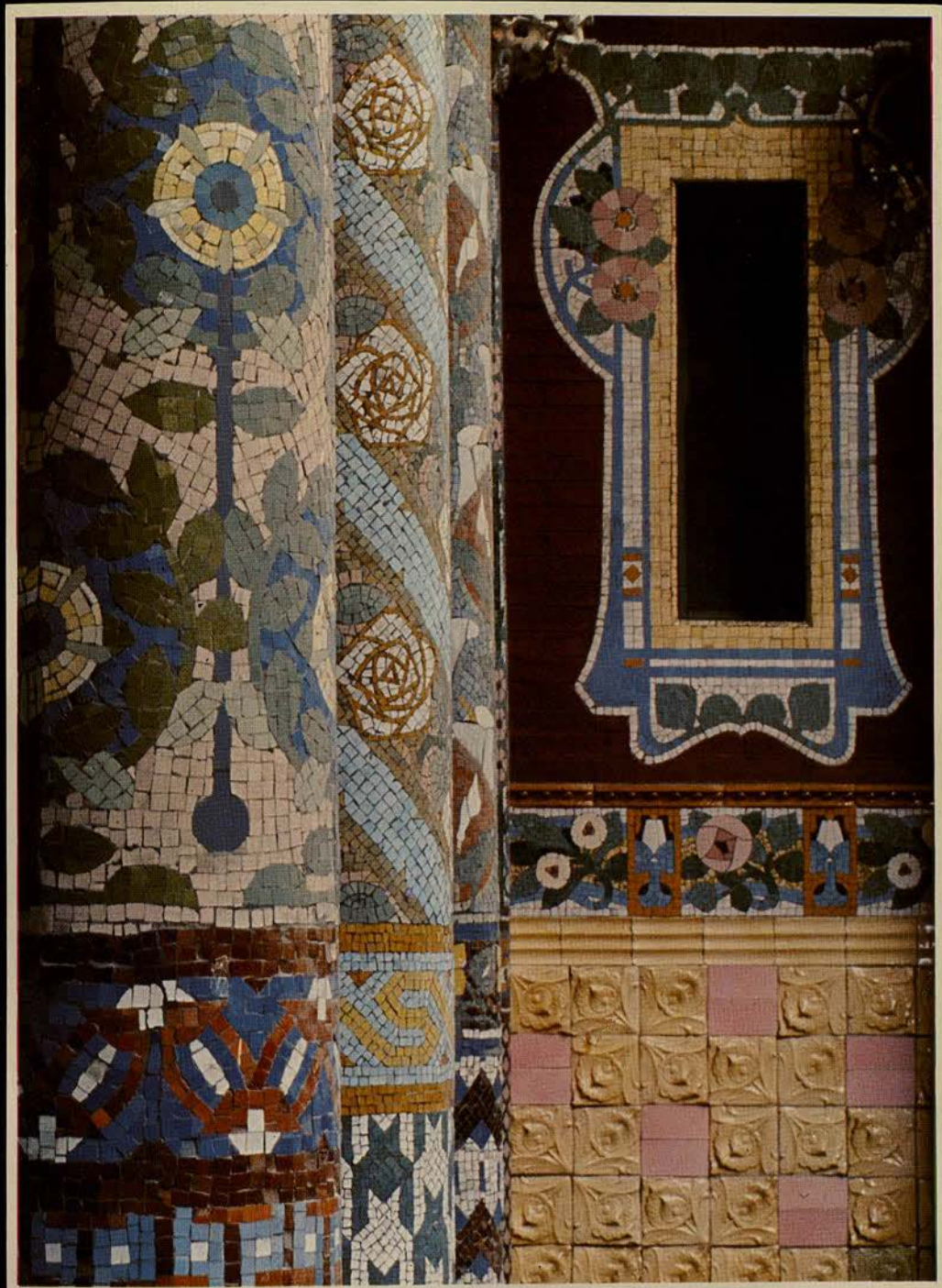

Guia Musical 1981-82 3

Barcelona – Muntaner, 300
Madrid – Hermosilla, 75

Pianos. Organos. Alta fidelidad

- * Estudio y clases de piano, órgano y guitarra.
Profesores especializados.
- * Instrumentos para colegio y asesoría musical.
- * Sala de audiciones: conciertos de música
programados y recitales de órgano
- * Consulte nuestras condiciones especiales de venta.

EL 90 ANIVERSARI DE L'ORFEÓ CATALÀ —

En arribar a fites temporals tan respectables com són els noranta anys de la fundació —i, per tant, de vida— de l'Orfeó Català, és just de commemorar l'efemèride amb celebracions, concepte que podem entendre en la doble vessant de festejar —per una part— haver assolit tan perllongada vida, i —per l'altra— la suma d'actes amb què l'entitat ha materialitzat i solemnitat l'esdeveniment.

En el primer aspecte, sembla indubtable que comptar noranta anys de brega espiritual és un fet remarcable, majorment si considerem els trontolls i pressions de signe decididament advers de què ha estat objecte la venerable institució, per l'ideal que ha representat, durant més de la meitat de la seva existència (set anys de la primera Dictadura, més quaranta anys d'això que hom ha anomenat franquisme). El fet de la seva vital presència al llarg de tanta adversitat, té prou relleu per merèixer un record especial i és precisament a la *forma especial* amb què s'ha produït la commemoració a la que vull referir-me en aquesta nota.

Per a molts —per a tothom— l'Orfeó Català és, en essència, el cor que, a les ordres dels tres Millet (més el període de titularitat de Francesc Pujol), ha aconseguit atorgar admirable realitat sonora a les més diverses manifestacions polifòniques. Però, podríem dir que per definició estatutària, l'Orfeó —i la locució no em plau— és «més que un cor», és molt més que la suma de cantaires enfervorits que li han donat nom, fama i prestigi. I així ho ha entès, probablement, la direcció de l'entitat en programar els actes de commemoració i concretar-los en termes que

donen notícia de la força espiritual de l'entitat en projectar la seva acció en altres branques de l'expressió cultural.

En lloc d'oferir un concert d'excepció (que, a la llarga, sempre esdevé un concert més), l'Orfeó, conscient de la seva comesa cultural, ha organitzat un cicle de conferències en el qual Josep M.ª Ainaud ha parlat, precisament, de «L'Orfeó Català, institució cultural»; en el mateix cicle, David Mackay, Alexandre Cirici, Antoni Moragas, Òscar Tusquets i Jordi Vilardaga tractaren del Modernisme i de la relació de l'Orfeó Català amb les arts plàstiques. Naturalment, la música no hi fou absent: Pere Artís examinà el nou concepte del fet coral significat per la fundació de l'Orfeó Català, mentre que Joan Casals, Carles Guinovart, Joaquim Maideu, Àngel Soler, Xavier Turull i Montserrat Albet tractaren dels problemes que té plantejats la pedagogia musical; i, finalment, Josep Benet tancà la sèrie amb una conferència titulada «L'Orfeó Català, ahir i avui», en la qual, naturalment, s'estengué sobre la tasca cultural —i no estrictament musical— realitzada per l'entitat.

Em permeto de suggerir que, en l'actual moment, el plantejament succintament esbossat era el que convenia per a festejar el 90 aniversari. Calia com-memorar, o sigui, recordar, que l'Orfeó, a més del seu dinamisme musical, conté en potència unes possibilitats d'irradiació cultural que, adientment desenvolupades, poden atorgar nous mèrits al seu brillant i compromès historial.

MANUEL VALLS

ALBERT ARGUDO

En el descans d'un assaig del segon concert de pre-temporada del present curs musical, converso amb Albert Argudo, que des d'aquesta temporada ostenta el càrrec de Director associat del nostre conjunt simfònic. —Què vol dir, exactament, això de «Director associat»?

—Aquesta fórmula és molt corrent a l'estranger, tant corrent com la de «Director invitat». Fins ara, a casa nostra, només existia el Director i el Subdirector; recorda l'època d'Eduard Toldrà i Ricard Lamote de Grignon, d'Antoni Ros-Marbà i Rafael Ferrer. Ara, es pretén donar un nou caràcter a la persona que mena la vida de l'Orquestra; el Director associat, per aclarir-te bé les seves funcions, té plens poders i està vinculat professionalment, de manera molt directa, al Director principal o titular. Això vol dir una col·laboració estreta pel que fa a la programació que —en el meu cas— no és gens difícil tenint en compte la gran amistat que em lliga, des de fa molt de temps, amb Ros-Marbà (del qual, a més, he estat deixeble).

—Llavors, qui és el responsable de l'Orquestra?

—Quan el Director titular no hi és, el responsable és el Director associat, el qual col·labora en la preparació d'obres noves, fa els assaigs, abans de començar la temporada, de les obres que presenten més dificultats, per tal de no sobrecarregar els assaigs regulars de la temporada, etc. Naturalment, el Director associat ha de dirigir, també l'Orquestra en alguns concerts. Aquesta temporada seran dos i hi ha la possibilitat de dirigir-ne altres, fora de temporada.

—Què representa per a tu el nou càrrec?

—Naturalment, és un esglaó important en la

meva carrera. Treballar amb una agrupació simfònica com l'Orquestra Ciutat de Barcelona en qualitat de co-responsable, és el reconeixement de la tasca que he realitzat des de fa anys.

—I, parlant de feina, com compagines la tasca de Director de la Banda i de Director associat de l'Orquestra?

—Mira, de feina, en tinc molta; però es presenta d'una manera més o menys organitzada. En plena temporada de l'Orquestra, en tinc menys ací i més a la Banda, i a la inversa. En la pre-temporada, aquesta feina esdevé més dura.

—Aquest segon concert de pre-temporada és, doncs, el debut teu com a Director associat?

—Sí, i n'estic content. Les obres són molt interessants. S'hi veu una reconsideració estètica per part dels compositors, un retorn a la notació tradicional, fet significatiu, bé que això sigui una dificultat més gran a l'hora d'interpretar les obres. No hi valen «trampes», llavors! I també em sembla que és força interessant i digne de tenir en compte el fet que els autors d'aquestes obres són molt joves.

Després de pensar una mica, afegeix, molt seriós:

—Sí, a partir d'ara, els compositors seguiran la línia que hom adverteix en les obres d'aquest programa, molt aviat el públic podria venir a escoltar programes similars al Palau, sense la recança que li donin garsa per perdreu.

Sonen els timbres. Els músics tornen als llocs de treball i Albert Argudo reprèn l'assaig d'aquest interessant «Taller de compositors catalans».

M.ª TERESA GIMÉNEZ

La pasión del momento. El eterno femenino.

Parfum **Jean-Louis Scherrer.** Haute Couture. Paris.

EN EL CENTENARI DE BÉLA BARTÓK —

El segle XX ha descobert la bellesa de l'art primitiu. En el seu afany d'autoconeixença i de psicoanàlisi l'art del nostre segle s'ha caracteritzat per una postura de recerca i estudi dels seus orígens, de replantejaments que, des de la base, han portat a descobrir noves autenticitats. Com en totes les situacions de canvi, és, la d'aquest segle nostre, una època de revisions profundes que menen a insospitades solucions. El segle XX es troba en unes coordenades que obliguen l'home a un nou equilibri davant els grans interrogants d'un univers que, a la inversa d'allò que es donava al segle XIX, comença, des de l'inimaginable, a descobrir part dels seus secrets. És en moltes ocasions, i després de la fatiga d'un excés d'intellectualisme, un retrobament amb el jo essencial, nu, pur, el qual, oblidant la història, descobreix el valor de les forces primigènies. ¿Cal, potser, recordar l'encís de les primeres especulacions abstractes de Kandinsky, l'impacte de la pintura de Picasso o les erupcions convulsives de la «Consagració de la Primavera» de Stravinsky? Així com el Renaixement es connectà amb l'esperit hel·lènic, fent abstracció d'un gran parèntesi de deu segles de cultura cristiana, per descobrir uns nous valors que iniciaren una nova època, una Edat Moderna, així també el nostre segle fa balanç, i tot acostant-se a un nou primitivisme, a l'estudi de les fons originals, albira una nova dimensió.

És en aquest context, en part, que hem de situar també l'obra de Bartók: un compositor hongarès del qual celebrem ara el centenari i amb el qual, per aquest motiu —sobretot a través de la ràdio i del concert— ens hem pogut començar a familiaritzar. Es pot dir que tota l'obra de Bartók, creada a través del folklore, gaudeix d'aquest impuls primigeni; no cal citar només el popular «Allegro barbaro» o les vigoroses «Danses búlgares» com a

testimoni d'un passat llunyà, sinó que és el seu mateix llenguatge el que neix d'una ciència i un sentiment populars. En definitiva, un art arcaic transformat en un art d'avui, un art popular que ha seguit les directrius —fenomenològiques?— d'un antropomorfisme fisiològic, un art creat per l'home dintre del marc de la seva geografia, però també, en el fons, un art com a testimoni d'un desenvolupament de l'home a través de la història. Bartók, des de la perspectiva de la talaia del segle XX, contempla aquest passat i sent les vibracions llunyanes d'aquestes forces que ell tradueix amb un llenguatge propi i, a la vegada, universal. És aquesta universalitat del llenguatge bartokià el que convé destacar, ja que ell, en tant que etnomusicòleg, es mostra com a traductor personalíssim d'una realitat que contempla (és a dir, la recuperació d'un passat). Hongria, un carreró plagat d'influències per la seva situació entre Orient i Occident, ocupa geogràficament un lloc privilegiat per a aquest visionari retrospectiu; «Kodaly i jo —dirà Bartók en una de les seves lletres— volíem fer una síntesi d'Orient i d'Occident». I és que l'Orient, a part del seu gran atractiu exòtic i llegendari, ens presenta una altra visió de la realitat, una veritat —mística, fins i tot— més antiga i potser més pròxima a aquest sentit essencial d'elementalitat. No en va, doncs, el ballet «El mandarí meravellós» enfronta aquests dos móns antagonics on la figura de l'exòtic personatge —representat per una escala xinesa— pren una intensitat hipnòtica en contraposició a un medi sordid de baixos fons. També la «Sonata per a piano» (1926) abunda en aquest joc persistent, obsessiu, amb temes de dos, tres i quatre úniques notes que pullulen al voltant d'una nota principal; característiques pròpies, totes elles, d'una música oriental. Món llunyà, en el temps o en l'espai, l'obra

de Bartók és, no obstant això, d'una rabiosa actualitat. Ancestralitat o exotisme com a elements primordials d'un llenguatge que s'oposa a les relacions sonores familiars d'un romanticisme caduc. El seu primitivisme vigent i actualitzat es manifesta òbviament en el ritme i en la percussió. El ritme, com a manifestació de les pulsions que provoquen la dansa, com a impuls instintiu, i que apareix en totes les antigues cultures; la percussió, com a mitjà idoni per a la realització d'aquests ritmes, ritmes que per si mateixos representen una dialèctica molt eloqüent a base de compassos trencats (amalgames) d'una gran riquesa d'accents: compassos irregulars, de 5 i 7 temps, derivats del folklore de l'Est o metrificacions de 8 i 12 temps, repartits en grups desiguals. Per exemple un compàs búlgar de 8/8 s'accentua: 3-2-3, o bé 2-3-3, o fins i tot, 3-3-2; un compàs romanès de 12/8 s'interpreta com a 2-3-2-3-2, tal com fa notar molt bé Gisèle Brelet. És d'aquesta manera, doncs, que Bartók, fonamentant-se en els ritmes remots del folklore que són producte d'un impuls vital, connecta amb la sensibilitat de la música moderna, molt més àvida de nous ritmes que els que oferia la mecànica i esquemàtica quadratura del període clàssico-romàntic de la tonalitat.

També en l'àmbit de la sonoritat Bartók estudia i aplica el fet acústic descobrint el so en si mateix i tota la seva riquesa tímbrica i de matis. Seguint així molt de prop Debussy, el seu concepte de la sonoritat arriba a la pura filigrana auditiva. La dissonància, per exemple, en Bartók, té sempre un valor «per se», encara que de vegades arribi al límit del so musical per a confondre's amb els sorolls d'una música naturalista. N'hi ha prou amb recordar aquella deliciosa peça del quart llibre del «Microcosmos», «Melodia en la boira», o el moviment lent, central, del «Quartet núm.

4» amb els seus cants d'ocells o, encara, les poc prodigades «Músiques nocturnes» de la suite per a piano «A l'aire lliure», una altra de les seves grans troballes —que V. Jan-kéléwitch defineix com a «Scherzo entomològic, soroll tamisat de la nit en el camp, perfectament melòdic i atonal». Música d'insectes, raucar de granotes i cants de grill que fan pensar en aquella també admirable pàgina de «L'infant i els sortilegis» de M. Ravel, encara que en Bartók el refinament sonor és sempre punxent, aspre, descarnat. Aquest llenguatge harmònic cromatitzat intueix allò que serà la tècnica del «cluster» (taca sonora o manyoc de notes consecutives) cap als anys 60 i que utilitzaran, amb més o menys fortuna, Penderecki o G. Ligeti. Tot el «Quartet núm. 4» està edificat sobre la base de l'interval de màxima dissonància, la segona menor, derivant d'ací la seva duresa, densitat i difícil audició. Però és que Bartók, com Ravel, és un mag de la sonoritat i descobreix noves possibilitats instrumentals, nous efectes que amplien els recursos del seu verb i la gamma dels seus matisos. L'ús que fa de la sordina, per exemple, en el segon moviment d'aquest mateix «Quartet núm. 4» contribueix de manera magistral a crear un món fantasmagòric i fugaç, mentre que en el quart moviment és el *Pizzicato* general el que quasi suggereix un canvi de matèria instrumental. Les citacions serien innombrables, si hom volgués il·lustrar la importància del factor tímbric en l'obra del compositor, importància que no afecta només l'elecció instrumental de cada obra sinó que es troba present en el mateix concepte de composició i està involucrada en la mateixa idea musical. D'aquesta manera, Bartók ens arriba a sorprendre tant en l'orquestra com en els instruments solistes, tant en la música de cambra com en el piano sol, i és en aquest últim

instrument on desenrotlla la gran tècnica de Liszt (un altre gran hongarès) portant-la, ara ja, a un transcendentalisme sense precedents, tal com mostren els tres «Concerts per a piano» o la «Sonata per a dos pianos i percussió», obra, aquesta última, fonamental, i que destaca tant pel seu tractament pianístic com per la seva substància i perfecció formal. De fet, en aquesta obra, la percussió no és més que una prolongació de la tímbrica del piano tot permetent una major independència rítmica i subratllat d'accents. Però encara que Bartók sigui pianista (i un intèrpret d'excepció) i creï un pianisme que li és propi, la seva potència creadora no es limita tan sols a l'instrument de teclat sinó que explora a fons, també, les possibilitats de la corda i escriu obres transcendents per al violí, com són els dos «Concerts» o les tres «Sonates per a violí i piano» o bé la «Sonata per a violí sol», d'una dificultat semblant, per la seva ambició polifònica, a les Sonates i Partites que Bach escriví per a aquest instrument. Des d'aquest punt de vista, els sis «Quartets» tenen també una importància capital que podrien justificar per si mateixos la immortalitat de l'autor.

Bartók està, doncs, en possessió d'una quàdruple carrera: etnomusicòleg, compositor, pedagog i concertista de piano; quatre àmbits que s'imbriquen i interrelacionen entre si. La seva glòria arrenca de la intensitat i aprofundiment del seu art, un art summament eclèctic i complex, personal i expressionista, capaç d'integrar les cultures més diferenciades. Un art que neix d'una personalitat íntegra i fascinant, molt propi per a influenciar no pocs compositors, que ha captat l'interès no solament del melòman sinó també de tot aquell que s'interessa pels fenòmens de la cultura.

Bibliografia essencial

En francès

—Extraordinari, per a una substanciosa aproximació, el llibre de Pierre Citron «Béla Bartók», núm. 24 de la Col·lecció Solfèges (Ed. du Seuil).

—«Bartók, sa vie et son oeuvre», magnífic estudi fet per coneixedors directes de la vida i l'obra del compositor, des de Kodály fins a Szabolcsi que és qui s'ha encarregat de la recopilació. Ha d'ésser destacat l'article d'E. Lendavi «Introduction aux Formes et Harmonies bartokiènes» únic testimoni d'un estudi teòric dels procediments del compositor. Abundants lletres del propi Bartók. Ed. Boosy and Hawkes. Rue Droust, París. / Ed. Corvina, Budapest.

—Un altre compendi bàsic d'articles i assaigs fets amb la serietat que caracteritza l'Editorial, el trobem al número monogràfic de «La Revue musicale» núm. 224, Richard Masse editeurs (París), en el qual figuren firmes tan prestigioses com les de Gisèle Brelet, Suzanne Demarquez o A. Getler.

—El llibre, ja clàssic, de Serge Moreux «B. Bartók», és també fonamental, però actualment està completament exhaurit almenys en l'edició castellana que procedia de Buenos Aires. En francès, Ed. Richard Masse, París.

En castellà

—El llibre de P. Mari, editat per Hachette i que Espasa Calpe ha traduït al castellà en la seva edició de músics, és una aproximació de lectura amena, però poc profunda.

—Per descomptat, el llibre del propi Bartók «Escritos sobre Música popular» Ed. Siglo XXI, és un document de primera mà i resulta imprescindible per tot aquell que s'interessi no solament per la música popular sinó també per les directrius seguides pel compositor.

CONCERT DE NADAL

CORAL SANT JORDI

L'ESQUITX L'ESPURNA i GRUP LLEVANT

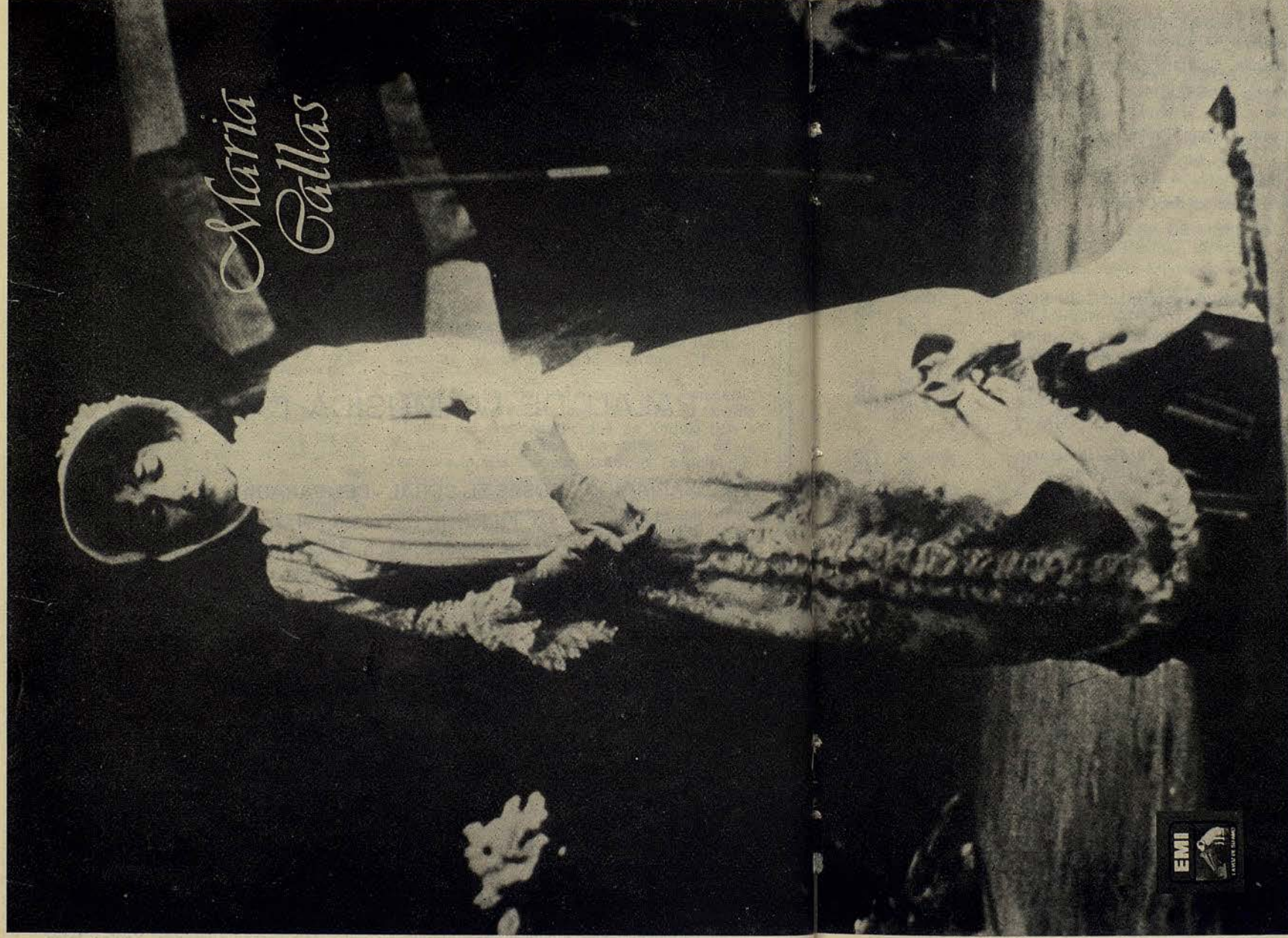
Diumenge, 20 de desembre de 1981, a les 6 de la tarda

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

- VARIACIONS SOBRE EL CORAL «DEL PARADÍS...»
versions de J. Friderich, G. Forster, H. L. Hassler, M. Praetorius,
S. Scheidt, J. Crüger, J. S. Bach, F. Werner, S. Reda, J. H. E. Koch
i O. Kaufmann
- POETES I MÚSICS
Jacint Verdaguer / Pare Donòstia
Joan Salvat-Papasseit / Manuel Oltra
Salvador Espriu / Matilde Salvador
- NADALES TRADICIONALS I POPULARS
harmonitzacions de P. Casals, A. Pérez-Moya, E. Cervera, R. Ferrer,
J. M.ª Martí, C. Orff, G. Wolters, R. Passequet, etc.

Preparació, direcció i acompanyaments:

Maria Artís, Isabel Audenis, M.ª Dolors Bonal, Ester Bonal, Glòria Bonal, Imma Espunyes, Pilar Figueras, M.ª Àngels Gabarró, M.ª Teresa Giménez, Xavier Jofre, Oriol Martorell, Roser Megías, Mon Monfort, M.ª Roser Nogués, Joaquim Sabater, Mateu Sanclimens, Antoni Santandreu, Montserrat Solanic i Mariona Vilalta.

Maria
Callas

GRAN OFERTA OBSEQUIO

¡Maria Callas revive!

Ahora a la venta: **TURANDOT**
MANON LESCAUT
LA FORZA DEL DESTINO

y por la compra de estas
3 óperas, recibirá el disco
OBSEQUIO inédito de

Maria Callas

"Arias de MOZART, BEETHOVEN Y WEBER"

PATRONAT PRO MÚSICA DE BARCELONA

XXIV TEMPORADA MUSICAL - 1982

- 1 15 gener 21 h. ALFREDO KRAUS, tenor
EDELMIRO ARNALTES, piano
Obres de Bononcini, Tenaglia, Scarlatti, Mozart, Massenet, Donizetti, Tosti, Turina, Ruiz de Luna.
- 2 19 gener 21 h. ELISO VIRSALADSE, piano
Obres de Mozart, Schumann, Chopin, Prokofiev.
- 3 10 febrer 21 h. HERMANN PREY, baríton
LEONARD HOKANSON, piano
SCHUBERT: 24 lieder sobre textos de Goethe.
- 4 12 febrer 21 h. MARTTI TALVELA, baix
RALPH GOTHONI, piano
SCHUBERT: Winterreise
- 5 24 febrer 21 h. ORQUESTRA NACIONAL DE WASHINGTON
MSTISLAV ROSTROPOVICH, director
Obres de Wagner, Schumann, Txaikovski
- 6 25 febrer 21 h. ORQUESTRA DE CAMBRA POLONESA
J. MAKSYMUK, director
Obres de Lutoslawski, Mendelssohn, Vivaldi, Dvorák.
- 7 26 febrer 21 h. ORQUESTRA DE CAMBRA POLONESA
J. MAKSYMUK, director
Obres de Grieg, Rossini, Stachowski, Bartók.
- 8 8 març 21 h. YO YO MA, violoncel
BACH: Suite núms. 1, 5 i 3.
- 9 12 març 21 h. AGNES BALTSA, mezzo
ORQUESTRA CIUTAT DE BARCELONA
EDOARDO MÜLLER, director
- 10 15 març 21 h. ORQUESTRA FILHARMÒNICA DE MUNIC
SERGIU CELIBIDACHE, director
RAVEL: Alborada del gracioso. — SCHUBERT: Simfonia núm. 8, «Inacabada». — BRUCKNER: Simfonia núm. 9.
- 11 16 març 21 h. ORQUESTRA FILHARMÒNICA DE MUNIC
SERGIU CELIBIDACHE, director
HAYDN: Simfonia núm. 82, «Oxford». — DEBUSSY: Jeux. — TXAIKOVSKI: Simfonia núm. 5.
- 12 17 març 21 h. PHILHARMONIA ORCHESTRA
JU HEE SUH, piano
KURT SANDERLING, director
Obres de Beethoven, Liszt, Schubert
- 13 18 març 21 h. PHILHARMONIA ORCHESTRA
KURT SANDERLING, director
Obres de Beethoven, Mozart, Brahms
- 14 23 març 21 h. ENGLISH CHAMBER ORCHESTRA
PRO MUSICA CHORUS OF LONDON
MARGARET MARSHALL, soprano. CAROLYN WATKINSON, mezzo
PHILIP LANGRIDGE, tenor. SIMON ESTES, baix
Sir CHARLES MACKERRAS, director
HAENDEL: Judes Macabeu.

- 15 24 març 21 h. ENGLISH CHAMBER ORCHESTRA
PRO MUSICA CHORUS OF LONDON
FELICITY LOTT, soprano
KEITH LEWIS, tenor. SIMON ESTES, baix
Sir CHARLES MACKERRAS, director
HAYDN: Les Estacions
- 16 29 març 21 h. ORQUESTRA DE LA RADIO TELEVISIÓ POLONESA
ROMAN JABLONSKI, violoncel
TADEUSZ STRUGALA, director
ELGAR: Concert per a violoncel i orquestra. — MAHLER: Simfonia núm. 5.
- 17 1 abril 21 h. COR DE CAMBRA DE MOSCOU
WLADIMIR MINNING, director
ROSSINI: Petita Missa Solemne
- 18 2 abril 21 h. COR DE CAMBRA DE MOSCOU
WLADIMIR MINNING, director
Obres de Monteverdi, Lasso, Debussy, Ravel, Schubert, Kalistratov, Taneev, Sviridov.
- 19 15 abril 21 h. ACADEMY OF ST. MARTIN IN-THE-FIELDS
IONA BROWN, director i solista
VIVALDI: Les Quatre Estacions.
- 20 16 abril 21 h. ACADEMY OF ST. MARTIN IN-THE-FIELDS
IONA BROWN, director i solista
Programa Mozart (a determinar).
- 21 5 maig 21 h. SCOTTISH CHAMBER ORCHESTRA
ORFEÓ DONOSTIARRA
TERESA BERGANZA, mezzo. THOMAS MOSER, tenor
ELISABETH CONELL, soprano. CAROLYN WATKINSON, mezzo
EIDWEN HARRHY, soprano
Sir CHARLES MACKERRAS, director
MOZART: La clemenza di Tito (versió de concert).
- 22 7 maig 21 h. SCOTTISH CHAMBER ORCHESTRA
ORFEÓ DONOSTIARRA
TERESA BERGANZA, mezzo. THOMAS MOSER, tenor
ELISABETH CONELL, soprano. CAROLYN WATKINSON, mezzo
EIDWEN HARRHY, soprano
Sir CHARLES MACKERRAS, director
MOZART: La clemenza di Tito (en versió de concert).
- 23 17 maig 21 h. LONDON SYMPHONY ORCHESTRA
CHRISTIAN ZIMMERMAN, piano
CLAUDIO ABBADO, director
SCHUMANN: Concert per a piano i orquestra. — MAHLER: Simfonia núm. 1.
- 24 18 maig 21 h. LONDON SYMPHONY ORCHESTRA
MARGARET PRICE, soprano
CLAUDIO ABBADO, director
MAHLER: Rückert-lieder. — BRAHMS: Simfonia núm. 1.
- 25 19 maig 21 h. LONDON SYMPHONY ORCHESTRA
CLAUDIO ABBADO, director
ROSSINI: Obertura. — MOZART: Simfonia concertant per a instruments de vent. — MUSSORGSKY-RAVEL: Quadres d'una exposició.

II FESTIVAL DE MÚSICA ROMÀNTICA

EL ROMANTICISME RUS

Els Concerts

1. EL PIANO

Dimarts, 19 de gener de 1982, a les 21 h.

LA PALOMA

G. Mélisande Chauveau

2. ELS QUARTETS I QUINTETS

Dijous, 21 de gener de 1982, a les 21 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Gabrielli String Quartet, de Londres

Josep M.ª Colom, piano

3. VARIANTS INSTRUMENTALS

Dimarts, 26 de gener de 1982, a les 21 h.

LA PALOMA

Nash Ensemble, de Londres

4. HOMENATGE A IGOR STRAVINSKY

Dijous, 28 de gener de 1982, a les 21 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Les Solistes de Marseille

Director: Devy Erlih

5. ELS DUOS I TRIOS

Dimarts, 2 de febrer de 1982, a les 21 h.

LA PALOMA

Nell Gotkowski, violí

Ivar Gotkowski, piano

Lluís Claret, violoncel

El Festival i la Pedagogia Musical

CENTRE CULTURAL DE
LA CAIXA DE PENSIONS

Curs d'«Introducció a la interpretació del *lied*
romàntic» a càrrec de Miguel Zanetti

Del 24 al 31 de gener de 1982

El Festival i el Romanticisme

(Cicle de conferències)

CENTRE CULTURAL DE
LA CAIXA DE PENSIONS

Dimarts, 12 de gener de 1982, a les 19'30 h.

Tomás Marco:

«El nacionalismo del romanticismo ruso»

Dijous, 14 de gener de 1982, a les 19'30 h.

Eugení Trias:

«Clasicismo y Romanticismo en música»

Dimecres, 20 de gener de 1982, a les 19'30 h.

Toni Marí:

«La inspiració en el Romanticisme»

Dimecres, 27 de gener de 1982, a les 19'30 h.

Rafael Argullol:

«El sentit tràgic del Romanticisme»

Venda de localitats a les taquilles d'Aribau-Gran Via (de 10'30 a 13'30 h. i de 16'30 a 20 h.) i a les del Palau de la Música Catalana (de 17 a 21 h.); i als llocs de cada concert, una hora abans de començar l'audició corresponent.

CAIXA DE PENSIONS

Obra Social

CULTURAL

música a catalunya

DESEMBRE

GIRONA

13, diumenge, 18 h.
Catedral.
Orfeó Manresà. Orfeó Laudate. Orfeó Vigatà.
Solistes vocals. Camerata Instrumental de Catalunya. Dir.: Angel Colomer del Romero.
Purcell, Charpentier.

RIPOLL

13, diumenge, 17,30 h.
Monestir.
Orfeó Gracienc. Dir.: A. Pérez Simó. Querol, Pérez-Simó, Pérez Moya, Pla, Cumellas Ribó, Dawson, Pujol, Nanini, Haendel.

REUS

14, dilluns, 22,30 h.
Centre de Lectura.
Llibre de Sinera, de Salvador Espriu. Música de Mercè Torrents.

TARRAGONA

15, dimarts, 22,30 h.
Cinema Metropol.
Llibre de Sinera, de Salvador Espriu. Música de Mercè Torrents.

GIRONA

15, dimarts, 22 h.
Teatre Escola Normal Magisteri.
Gaudium Musicae. Dir.: Francesc Bonastre.
Commemoració de Calderón. Nades catalanes del Barroc.

LLEIDA

17, dijous, 22,30 h.
Escola del Magisteri.
Quartet Tarragó. Guerrero, Telemann, Stravinsky, Torrent, Vivaldi, Albéniz, Balada.

TORTOSA

18, divendres, 20 h.
Tinell del Palau Episcopal.
Fernando Quiroga, guitarra. Dolors Serra, flauta. Gerhard, Bach, Ravel, Falla.

VILA-SECA I SALOU

18, divendres, 22,15 h.
Auditori del Museu.
Mercè Puntí, soprano. Manuel García Morante, piano. Berg, Brahms, Strauss, Morera, García Morante, Toldrà.

EL VENDRELL

19, dissabte, 22 h.
Auditori Pau Casals.
Carme Vilà, piano. Beethoven, Chopin, Liszt.

SALLENT

19, dissabte, 21 h.
Església de St. Antoni M.ª Claret.
Diatessaron. Hotteterre, Haendel, Eyck, Pepusch, Bach, Vivaldi.

SANT CARLES DE LA RÀPITA

19, dissabte, 22,30 h.
Església de la Trinitat
Orfeó Reusenc. Dir.: Josep Fusté

TIVISSA

19, dissabte, 22 h.
Local de la Societat.
Coral Oidà. Dir.: David Sunyer.

VILAFRANCA

19, dissabte, 22,15 h.
Auditori del Museu.
Mercè Puntí, soprano. Manuel García Morante, piano. Berg, Brahms, Strauss, Morera, García Morante, Toldrà.

BERGA

20, diumenge, 22 h.
Escola de Música.
Leonora Milà, piano. Chopin, Mendelssohn, Schumann.

CARDONA

20, diumenge, 18 h.
Centre Catòlic.
Fernando Quiroga, guitarra. Dolors Serra flauta. Gerhard, Bach, Ravel, Falla.

LA SEU D'URGELL

20, diumenge, 22 h.
Sala d'Actes Col·legi La Salle.
Carme Vilà, piano. Beethoven, Chopin, Liszt.

LLEIDA

20, diumenge, 20 h.
Església PP. Franciscans
Gonçal Comellas, violí. M.ª Glòria Vila-Puig, piano. Schubert, Bach, Debussy, Bartók, Paganini, Saint-Saëns.

McIntosh

LA ALTA FIDELIDAD

Distribuidores oficiales en Barcelona:

ADAGIO Muntaner, 300 · ADH-ELECTRONICA Benedicto Mateo, 8-10 · AIXELA Rbla. Cataluña, 13
SONCOSA Avda. de Madrid, 27 · VIDOSA Balmes, 339-343

guia de concerts

DATA		LOCAL	CONCERT
DESEMBRE			
12, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Jean Jacques Kantorow, violí. Dir.: Antoni Ros Marbà. Lamote de Grignon, Brahms, Prokofiev.
13, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	19.30 h.	O. de Sants	Vicent Aguilar, trompa. Josep F. Pagès Busom, piano. Mozart, Brotons, Dukas, Strauss.
	21 h.	Palau	Festa de la Sardana «Premis Joaquim Serra».
14, dilluns	21.30 h.	Associació Enginyers	Eulàlia Solé, piano. Schubert, Beethoven, Schumann.
15, dimarts	21 h.	Palau	Ballet Folkloric Esbart Dansaire de Rubí. (Lion's Club.)
16, dimecres	20 h.	Palau	Concert-Homenatge a Joan Guinjoan. (Dimecres de R. N.)
	21 h.	Liceu	«Ernani» de Verdi.
17, dijous	21 h.	Palau	Tete Montoliu / Núria Feliu / Big-Band de Barcelona.
	21 h.	Conservatori	Quartet «Pro Arte» de Zagreb. Tinka Muradori, flauta. Boccherini, Mozart i Beethoven.
	22 h.	O. Gracienc	M. ^a Jesús Crespo, Carles Marquès, piano.
18, divendres	21 h.	Liceu	«Ernani» de Verdi.
	21 h.	Conservatori	Manuel Cabero, piano. Alba Olaya, piano. Glòria Peig, piano. Schumann. (Pòdium Joves Intèrprets.)
19, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Solistes vocals. Dir.: Antoni Ros Marbà. Corelli, Guinovart, Ravel.
20, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	17 h.	Liceu	«Ernani» de Verdi.
	18 h.	Palau	«Concert de Nadal» de la Coral St. Jordi, L'Esquix, L'Espurna i el Grup Llevant. Dir.: Oriol Martorell. Nades tradicionals i de Hassler, Praetorius, Bach, P. Casals, Reda, Salvador, Oltra, etc.
	19.30 h.	O. de Sants	Anna Ricci, mezzo. Joan Rubinat, piano. Garreta, Morera, Serra, Blancafort, Mompou, Toldrà.
21, dilluns	21 h.	Palau	Banda Municipal. Dir.: Albert Argudo. «Concert popular de Nadal.»
23, dimecres	21 h.	Liceu	«Adriana Lecouvreur» de Cilea.
25, divendres	21 h.	Liceu	«Adriana Lecouvreur» de Cilea.
26, dissabte	19 h.	Palau	Tradicional concert de «Sant Esteve». Orfeó Català. Dir.: Lluís Millet.
27, diumenge	17 h.	Liceu	«Adriana Lecouvreur» de Cilea.

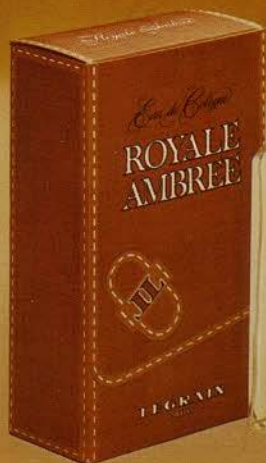
GENER

1, divendres	19 h.	Palau	Orfeó Català. Dir.: Lluís Millet. Concert de Cap d'Any.
2, dissabte	17 h.	Liceu	«Anna Bolena» de Donizetti.
	21 h.	Palau	Orquestra Johann Strauss. Concert d'Any Nou.
5, dimarts	21 h.	Liceu	«Anna Bolena» de Donizetti.
7, dijous	21 h.	Liceu	«Anna Bolena» de Donizetti.
10, diumenge	19.30 h.	O. de Sants	Jordi León, Bernat Castillejo, flabiol. G. Peig, piano. Haydn, Loeillet, Donizetti, Chopin.
14, dijous	21 h.	Liceu	«Lucia di Lammermoor» de Donizetti.
	22 h.	O. Gracienc	Almut Schmitt, guitarra.
15, divendres	21 h.	Palau	Alfredo Kraus, tenor. Edelmiro Arnaltes, piano. Bononcini, Tenaglia, Scarlatti, Mozart, Massenet, Donizetti, Tosti, Turina, Ruiz de Luna. (Patronat Pro Música.)
	21 h.	Conservatori	Carles Martínez, guitarra. Albert Nieto, piano. Carles Altayó, piano. Ayala, Bach, Debussy. (Pòdium Joves Intèrprets.)
16, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Ingrid Haebler, piano. Dir.: Werner Torkanowski. Ordóñez, Mozart, Beethoven.
17, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	17 h.	Liceu	«Lucia di Lammermoor» de Donizetti.
	19.30 h.	O. de Sants	Quintet de vent Aulos. Mozart, Vivaldi, Goet, Ravel, Shostakovitx, Hindemith.
19, dimarts	21 h.	Palau	Eliso Virsaladse, piano. Mozart, Schumann, Chopin, Prokofiev. (Patronat Pro Música.)
20, dimecres	21 h.	Liceu	«Lucia di Lammermoor» de Donizetti.
22, divendres	21 h.	Conservatori	Elisabeth Roma, guitarra. Lucho Talisa, piano. Bernat Castillejo, flabiol. Jordi Vilapinyó, piano. Bach, Fauré, Telemann, Ravel. (Pòdium de Joves Intèrprets.)
23, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Rudolf Buchbinder, piano. Dir.: Antoni Ros Marbà. Beethoven, Stravinsky.
24, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	17 h.	Liceu	«La Favorita» de Donizetti.
	19.30 h.	O. de Sants	Isabel Vilà, violí. Paula Tarròntegui, piano. Beethoven, Brahms.

TEMPORADA 1981-82 - 12 de desembre de 1981 - Núm. 3 - Edició de 5.000 exemplars
 Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3
 Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

*El aroma—
que gusta—
compartir—*

Eau de Cologne
**ROYALE
AMBREE**
LEGRAIN
PARIS

*Especialistes
en*
Alta
Fidelitat

VIETA

VIETA AUDIO ELECTRONICA, S. A.